

K A T O L I K

God. II.

ŠIBENIK, 23. kolovoza 1931.

Broj 34.

PAPINSTVO NE UMIRE!

Papinstvo stoji i ostati će do konca svijeta. To je trajno čudo. Umire Papa, drugi ga nasljedi, — veli narod. Ali to se ne govori za kraljeve i careve. Mnoga carstva su bila na svijetu, a danas im ni spomena nema. Carevi i kraljevi nemaju vječnik nasljednika. Samo iza zadnjeg svjetskog rata, koliki su izgubili svoju krunu! Na ovoj zemlji sve svršava, osim papinstva. Na svijetu sve mora da isčezne, samo Crkva ne umire. Isusove riječi: „Ti si Petar, i na toj ću stijeni sazidati crkvu svoju i vrata paklena ne će je nadvladati“ (Mat. XVI. 18.) dokazuju, da se mogu crne oluje dignuti nad njom, i da se kroz vjekove mogu redati progonstva i to strašna i krvava, ali Crkva će ostati do svršetka svijeta. To je obećao Isus, neprevarljivi Bog!

Neki veliki mislioc je rekao: „Nakon revolucije dolaze dinastije, a nakon dinastija revolucije. Na stare kraljevske evropske dvorove danas dolaze knezovi starih dinastija, a sutra nepoznati tirani. Dok stara Petrova dinastija, premda su već prošle dvije tisuće godina, uvijek stoji u Rimu i vlada kršćanstvom kako nekad iz tmina katakomba tako i danas iz sjajnog Vatikana“ (M. D' Azeglio). To je Božje čudo! Papinstvo ne umire, i to može svak da gleda svojim očima, da promatra i da se uvjeri. Sve svršava na svijetu osim papinstva. Bacite pogled na nebo. Vidjet ćete vazda nove zvijezde, koje se pokazuju, sjaje pa zapadnu i ugase se ili se raskomadaju. Divni su cedri Libana; no i naši hrastovi znadu da svladavaju bijes olujâ. Pa i ovi divovi vegetativnog carstva rastu i rastu dok ne dođe dan da i oni sagnjiju. Kao strijele lete po zraku ptice; konji koji svladaju dalečine cesta; pod slonovom no om zemlja se tresu, a lav je smatran kraljem životinja, ali i oni kao sve životinje rađaju se, razvijaju se, pa malo po malo ostare, ginu i isčezavaju.

Najkrasnije Božje stvorenje je čovjek. On je gospodar prirode, zato leti po zraku, silazi u dubine mora, svladava svojim rukama grom. I on se razvija po malo: iz djeteta u mladića, koji odraste do muževnosti, pa eto brzo dode starost i malo kasnije nema od njega nego šaka praha.

To se isto događa sa obiteljima, gradovima, carstvima. Vjekovi prolaze svi ovi s njima izčezavaju; od njih ostaje samo ime u knjigama povijesti.

Tako ideje, zakoni, institucije, dinastije, narodi i najmoćniji: počimlju i svršavaju; sve mora da umre! Ovaj zakon vlada nad svijetom i ne trpi izuzetaka. Zub vremena sve ruši, nikomu ne prašta. No ipak ima institucija, i to jedna sama na svijetu, koja se nikad ne mijenja, koja nikad ne stari, jedina koja ide protiv ovog prirodnog zakona i koja se uvijek pomladuje; ne pozna ni starosti ni smrti. Ta institucija jest Crkva Božja, koje

glavar i vođa je rimski Papa. Zli ljudi, liberalni političari, komunizam, mogu da je i danas progone kao jednoć rimski carevi, ali sve je badava. Papa će pobijediti sva progonstva u Rusiji, u Meksiku, u Španiji, u Italiji, i ako se taj Papa ne bude zvao Pio XI. Pobijediti će živući Petar pa bio on pod bilo kojim imenom. „Ti si Petar i na toj pećini sagraditi ću Crkvu svoju“.

Čovjek je prolazan, ali papina vlast ostaje i prelazi u cjelini na nasljednika. Petar umire razapet na križu, ali on ostaje i žive u onima, koji ga nasljeđuju u vlasti rimskoga biskupa. Isus Krist traje u vječnosti, a s njim i njegova sveta Crkva, Kraljevstvo istine, rasadište krjeposti u svijetu. Papinstvo je neprekidna dinastija, koja traje već dvadeset vjekova, osnovano svijetionim ljudima za njihov dobrobit na zemlji i za spas duša. Zato mi hoćemo da Krist i njegov zakon vlada s nama!

Jože

Tri domaće pobjede na dan Velike Gospe

Ko bi htio da potraži u historiji kršćanskoga svijeta, koliko je puta ovaj odbio navale nevjernika, protivnika krsta naišao bi bez sumnje na mnoge pobjede, koje je kršćanluk slavio uz očevidnu nebesku pomoć presvete Bogorodice. Ne ulazeći u historijske zgode ostalih naroda, ja ću ovdje, prigodom velikog blagdana Marijina, koje se slavi na 15. augusta, spomenuti samo tri pobjede, koje je naš kršćanski narod slavio nad nevjernikom Turčinom, i to baš na dan te iste Marijine slave, 15 augusta.

Te su pobjede izvojevali naši sunarodnjaci: Kotorani, Korčulani i Sinjani u taj dan mogućom pomoću Marijinom. Evo što o pobjedi Kotorana pripovijeda naš uvaženi historičar Vj. Klaić: „Dvije godine iza potresa (g. 1539.) zaprijeti Kotoru turska sila. Mletačko brodovlje bješe se upravo iza sklopljena primirja sa Turci vratilo

u Mletke, kadno na jedanput turski admiral Hajradin Barbarossa u kolovozu provali u Boku kotorsku, vodeć brodovlje od 90 galija i 30.000 momaka. Osvojivši Ercegnovi i Risan, pade pod Kotor i pozove tamošnjega mletačkoga zapovjednika Matiju Bemba da mu izruči grad. Nu ovaj se spremi na obranu, te pomoću biskupa Luke Bizanta osokoli žitelje na junački otpor tako, da su se iste žene i starci podigli i oboružali. Četrnaestoga kolovoza bjehu suzbite prednje straže turske, a slijedeći dan i samo brodovlje, tako da je Barbarossa već 17. kolovoza dignuo opsadu i vratio se kući“. (Klaić, Opis zemalja u kojih obitavaju Hrvati, str. 256).

Pobjedu Korčulana opisuje isti historičar ovako: „Po drugi put zaprijeti gradu Korčuli ljuta pogibelj god. 1571., i to od Turaka. Nu ovaj put spasi grad i otok junaštvo Korčulanka, koje

bjehu muške haljine obukle i poletile na zidine gradske, da suzbijaju tursku silu". (Klaić, nav. dj. str. 191). Ovdje povjesničar ne spominje dan, kad se je to dogodilo, ali znamo po svjedoku očevicu arcidjaku korčulanskom Antunu Ružiću (Rosaneo), da je to bilo na sami dan 15. augusta. On je sa svojim bratom Vickom, i s malim brojem ljudi i žena, i kako sam više puta naglasuje, sredstvom molitava uspio da odbije brodovlje silnoga neprijatelja, koji bi inače bio pretvorio Korčulu u ruševine. On pripovjeda u svojoj „Povijesti Korčulanske pobjede“ kako su već bili malaksali u obrani; ali, da se odjednom bješe podignuo silan vjetar sa sjevera („bura“), koja je prisilila neprijatelja, da odustane od borbe, te pobjegne da mu brodovlje ne razbije o kraj. Evo kako on o tome bilježi: „Bez sumnje u odlučni čas priteče nam u pomoć bl. Djevica Marija, ova mila Bogorodica, koja nije dala da njezine čudotvorne slike lišeni budemo, kao zalog njezine premoćne zaštite... Nit se van Nje ikojem naravskom uzroku smjelost i postojanost naša, u tolikijem tjesnoćama, smije pripisati. I gle! iznenada (očito čudo) podigne se sa sjevera vjetar tako žestok, kako rijetko kad usred zime, naglo turske brodove na grad tiskajuć. Bojeći se oni da im se galijske na morske plicine raskrhaju, ili od našijeh topova ozkledene čstanu, skrajnijem na borom udariše na vesla, te jedva

vjetra i valova silu naherice svladajući, na zapad iznad samostana sv. Nikole u Strečicu se zakloniše; od našijeh topova i od naglosti valova žestoko zlostavljene... Meduto, utišav more, turski se brodovi prevezoše na Pelješac, povukavši se u Kućište — na tri milje od nas — gdje za dva dana popraviše ponešto oštećene galijske, nimalo nas međutim ne uznemirivajući.*

O Sinjskoj pobjedi piše isti Klaić: „Najstrahovitiji nasrtaj turski bijaše u tako zv. sinjskom ratu g. 1715... Mehmed bosanski paša, okupivši silnu vojsku od 80.000 momaka, naumio bješe Sinj i svu Dalmaciju osvojiti. Pošto Turci svu okolicu strahovito poharaše i sve, što im ruku dopade, poubijaše prikupivši sve sile, počehše 7. kolovoza najžešće na Sinj navaljivati i sa svi strana oganj na nj sipati. U Sinju bili su sami cetinski junaci i pred njimi Franjevac glasoviti Vučković Pavao sa jedva dvije sto redovite vojske. Ovi ne samo odolješe svim turskim navalama, nego 14. kolovoza, kada Turci najžešći juriš učiniše, prve i druge bedeme osvojše, Turke i suzbiše, te ih goneć do Hana potisnuše. Preko 11.000 Turaka ostade mrtvih, a na da Majke Božje dne 15. kolovoza nit već jedan Turčin u svoj

* Antun Ružić (Rosaneo), Povijest Korčulanske Pobjede proti Uluz-Aliji Algjerskome polukralju, preveo s latinskoga P (etar) F (rosaneo). U Dubrovniku, tiskom D. Pretnera, 1871., na str. 26-28. Događaj je opširno opisan u Klaiću sa 38 str.

Cetini ne bijaše“. (Klaić, nav. dj. str. 155.)

Ako se pomisli, da je u gori izloženim slučajevima turska sila bila ogromna, dok naprotiv obrana domaćih sasvim malobrojna, od stotine možda ljudi i žena, treba zaključiti na očevidnu pomoć s neba; tim prije što su se sve tri pobjede zbile na sami blagdan Gospin. Uzevši sve skupa potankosti i prilike u gornjim događajima, sasvim razložito se spomenute pobjede pripisuju osobitoj pomoći Marijinoj. - D. N. Š. - (Narodna Svijest).

Koliko je ljudi na svijetu

„Liga Naroda“ u svom statističkom godišnjaku koji je izašao prije malo dana donosa razne statistike. Iz ovih vadimo, da je na svijetu 1.992.500 ljudi. Statistika nije točna jer za neke krajeve Azije, kao što su Afganistan, Persija, Kitaj, točan se broj ne pozna. Azija bi sama dakle imala 1.091.900.000 stanovnika. U Evropi imade 498 milijona stanovnika; u Africi 144 milijona; Amerika 248 milijona i to Sjeverna Amerika 132 milijona i pol. Centralna Amerika sa Antilama 34.200.000; a Južna Amerika 81.400.000. Oceania broji 9.700.000. Ako računamo da sa no 340 milijona su katolici, vidimo kako je velika djelotvorna akcija misija, kojim se stvara brojna centrala iz kojih će se raširiti svjetlo Kristov naukaog među još brojnim poganskim narodima.

Euharistija i medicina*)

Preuzvišena gospodo biskupi!
Štovana gospodo!

U ovom veličanstvenom ambijentu naše stare klasične slave gledaju nas vjekovi našeg vjerskog ponosa. Umjetnost je sveti vez među nebom i ljudima. Ova katedrala vezuje nas sa Kristom, jer je ovaj naš život predgovor životu vječnom.

Ovaj hram naše kulture, strši ovdje kao spomenik vjekova na slavu Onoga, koga mi danas slavimo. Duboka vjera otaca naših uklesana je u onom divnom urešenom kamenju, u komu je sveta Euharistija za pet stotina godina davala utjehe i milosti ocima otaca naših. Eto zato smo došli danas na

Predavanje dr. Filipa Marušića na Euharističnom kongresu u Šibeniku, dne 25. jula 1931.

ovaj kongres ljubavi i na sastanak božjeg osjećaja, da presadimo divni život Isusov na naše patničko srce. Tom presadom biti ćemo posinovljeni i pobratimljeni sa svetostima božje čestitosti i pobratimstva Isusova, pa ćemo tako postati pravi Kristonoše u ovom posvećenom hramu ljubavi.

Ja ću u kratko da Vam progovorim o Euharistiji i medicini, kako je zdravlje duše usko spojeno sa zdravljem tijela.

Svaki pričesnik je gost svete večere, sretni dolaznik svetom stolu duševnog zdravlja, jer današnja preporodena medicinska nauka veli: „Da je duh onaj koji gradi tijelo.“

A koji je duh jači od duha božjeg, koji stvara čudesa?

Svagdje u životu nailazimo na nesvatljivo i iracionalno, i došlo je vrijeme, da se u znanosti opet povrća-

mo metafizičnom pojimanju svijeta i života.

Što je bolest, već pokvarena harmonija života? A gdje postoji najveća harmonija već u Stvoritelja svijetova? U koga dakle da tražimo uredjenje pokvarene harmonije organizma, već u Onoga, koji ga je učinio?

U počecima liječničke nauke, bila je teologija i medicina kao duša i tijelo. Iko je htio zdravlja trebao je, da se spremi na čudo ozdravljenja putem posta ispovjedi i pričesti, a kad je toga nestalo, nestalo je mnogih izlječenja. Nikakova magija ni mudrost nije u stanju, da nadomjesti Duh božji.

Teško je donijeti zdravlja trpećem čovjeku, ako utjehe ne idu putevima duše. Duhovima je spojio Bog nebo sa zemljom. Gdje nema dodira i duševne topline među liječnikom i bolesnikom, tamo nema ni zdravlja. Nema

Budimo dosljedni!

Mnogo se danas govori o odgoju i pristojnosti koje je malo kada bilo manje nego danas. Nije potrebno ići po krčmama i po pazardu, da čuješ koju tešku psovku, jer ih čuješ u najboljem društvu i u kavanama prvoga reda. Pače više puta se dešava, da čuješ tešku huljenje Boga baš od onih osoba, koje bi po službi morale kazniti i prijaviti psovače. To veoma kvare dobar glas naših mjesta, našeg grada, pa trebalo bi da se i vlasti malo više bave ovim pitanjem, jer to vrijeda ne samo kršćanske osjećaje ogromne većine pučanstva, već i čudoređe i pristojnost.

Još nešto! Treba da općinske vlasti i redarstvo nauče uljudnosti i neke od onih, koji se smatraju da su iz viših krugova, jer bestidnost počinje da prelazi granice.

Da spomenem samo nešto iz naših krajeva. U Zlarinu djevojke i žene bez ikakvog obzira, čak bez ogrtača, šecu na obali ili idu u šumicu-buffeta obuene u kupači ko tim bez imalo stida radi drugin osoba i muškaraca koji se tu nalaze. Čitam u „Hrvatskoj Straži“ od 14. ovoga o izletu sa jachtom „Nirvana“ što ga je priredio Akademski Klub do Visa i „Biševa“ gdje je bilo preko 200 izletnika... ali bili bi se puno ljepše proveli, da nijesu to vanjski akademčari-ke, mijesajući se neprestano i posvuda po

jachti među izletnicima, goli u badekostimima sa dobrom dozom besramnosti, rušili mir i stvarali među ovima, neko mučno raspoloženje.“

Prije malo dana eto mladi gospodin, vele da spada u bolje krugove, u sudio se grditi negostoprimstvo fratara i gvardijana na Visovcu zato, što taj bezobraznik gô, sa samim malim gađicama u društvu mnogih gospoda i djevojaka, nije u tom Adamovom kostimu bio primljen od oo. franjevacu. Gospodin, premda na višem položaju, nije razumio nepristojnost i nečudorednost svoju... pa je čak mislio da su fratri neuljudni. Taj svijet treba odgojiti, jer u svom nečadoredu izgubio je i pojmove pristojnosti i obzira. Danas čestitamo čč. oo. franjevcima u Visovcu, kao što smo jučer pljeskali tirolskim ženama, koje su koprivama istjerale iz svoje varošice neke bezsramne milostive koje su se u kupaćim kostimima počele šetati po mjestu. Za sačuvanje velikoga narodnoga blaga — čudoređa i pristojnosti našeg primorskog naroda — molimo vlasti da ovako šta nedozvoljavaju više, jer ima ljudi i žena koje drže, da kad su daleko od rodnog mjesta, da im je sve dozvoljeno. Njima treba pokazati, da naše primorje nije egzotična Afrika.

Budimo dosljedni! Ako je veliko zlo psovka i pijanstvo, zlo je i trpjeti javno nečudoređe i ne smijemo mu dati pravo javnosti

Šest čč. sestara spasavaju 200 djece

U Pricetonu u Sjed. D. N. A. u Orfanotrofiji Presv. Srca, iz nepoznatih razloga, buknuła je vatra rano u zoru u sobi pred dječim spavalištima Život 200 siročica, od kojih većina ispod 2 godine, bio je u pogibelji Ali junačkom prisutnošću sestara, sve ove sirotice su bile spašene dok je na žalost njihova zgrada izgorjela do temelja. Casna sestra koja je prva opazila požar, brzo je probudila sve ostale sestre. Da se djeca ne prestraše, rekle su djeci da se vrši pokušaj požara i da zato treba ići u drugu zgradu. Zamotani u svoje pokrivače sa kreveta, bili su već svi na sigurnom mjestu, kad su vidili da je pravi požar i da cijela zgrada gori. Neke časne sestre, da spasi djecu dobile su i teške opekline i pokazale su se sve pravim junakinjama milosrđa i sačuvale su muštarčku prisutnost duha.

Boljševistička ljubav

U Moskvi pronašli su organizaciju, već dobro raširenu, za obrtničku sabotazu. Imala je za cilj da pokvari i truje kukuruz i drugu hranu za izvoz u inozemstvu. Stavili bi u kukuruzu bakterije kužnih bolesti, a u kutije konzerviranih riba i hrane sublimat ili mikrobe tifusa i kolere.

Radi toga su odmah ustrijeljena tri činovnika u Kersonu, a također su ustrijeljeni u Lenjingradu upravitelji otsjeka za izvoz u inozemstvo.

Kad se ne drži do Boga i njegovih zapovijedi, eto gdje svršava „ljubav bližnjemu“.

liječnika koji će zanijekati čudesna izliječenja, pa danas čak se pišu znanstvene knjige o čudesima u medicini, te pisac takove knjige dr Erwin Liek, ustaje proti razdušavljenju medicine.

Nijesu najbolji liječnici oni, koji najviše znaju, već oni koji najviše mogu.

Medicina je poput religije, jer i medicina treba kult, ritual i cerimonial.

To uklanja duh božji iz čovjeka, uklanja mu i zdravlje. Samo duševne sile kadre su da otjeraju duševne patnje. A tko nevjeruje u dušu, taj ne može ni djelovati na dušu, niti bolesnik bez vjere može osjetiti liječnikovo djelo duše. Mnogi neizlječivi slučajevi bolesti izliječeni su liječenjem duše, što je Lurd nego li uspjeh čudesnoga liječenja dušom.

Mnogi znanstvenici to priznaju, ali nemaju odvažnosti da to javno kažu.

Tko ima božjeg duha svom srcu, taj ina i svog unutarajeg liječnika. Mnogi to ne vjeruju, pa se za to pišu knjige o krizi u medicini.

Materijalizam u nauci liječničkoj eto pada u zaborav kod pravih rodnih liječnika. Pad materijalizma u našoj znanosti, nijesu proizveli teolozi, već medicinski auktoreti, eksaktnim dubokim eksperimentalnim istraživanjima duše, a to su psihoanalitičari i individualni psiholozi, koji su mnogo puta daleko od vjere. Oficijelna medicinska nauka, nije još priznala ove najnovije naučne rezultate, ali mi znamo iz povjesti znanosti, da su naučnici akademija znanosti u svoje doba izmjeivali genijalnog fizičara Hladni-a, kad je dokazivao, da metecri padaju s neba na zemlju, isto su se tako izrugavali u početku i Pasteuru, kad je publicirao svoja prva otkrića, jer su oficijelni

naučnici intelektualisti i kauzalisti, čiji je duševni horizont sužen mikroskopskim mikrokemičkim pogledima.

Diplome ne stvaraju liječnika, već vedri um, dobro toplo srce i živa vjera.

Banalna pamet prestaje pred dubokim tajnama duše, jer je početak mudro ti strah božji. Intuicija je mnogo jača od logičnih dedukcija. Medicinska skolastika uništava ljepotu slobodne umjetnosti, a medicina je umjetnost višeg stila. Znanost je samo sluškinja u templu Hipokratove umjetnosti, gdje duša i srce s Bogom više može nego sve vareve mudrosti. Liječenje je prava svetost i djelo božansko, pa stoga Paracelsus veli: „Liječnik dolazi od Boga.“

Otpadkom materijalizma u medicini sviče čovječanstvu sunce lijepe i plemenite ljudske duše, koja je slika

Poslovnost i čudoređe

Katolici Francuzi isto kao što i katolici Talijani i Nijemci sastaju se za nekoliko dana, da prouče sa svojim najboljim učiteljima socijalnih znanosti savremena pitanja. Ove kurzove oni zovu „Socijalna sedmica“. U svojoj „Socijalnoj sedmici“ od ove godine držanoj u Mulhousi, glasovitom gradiću Alsacije gdje radi apostol radništva vlč. dou Getty, raspravljalo se je: „Kršćansko čudoređe i poslovnost“. Na žalost danas neki misle, da u poslovnosti može se slobodno rabiti laž, špekulacija, varanje, pohlepnost, tvrdoća srca. Sve te pojmove treba razbistriti. Gospodin Guerin otac male Tereze bijaše trgovac i uzoran kršćanin. Takovih susretamo u životu, ali su rijetki. Treba da i poslovni ljudi znadu svrhu bogatstva u životu i u društvenim odnosajima, jer čovjek nema samo tijelo, on ima i dušu, a Bog nam je dao svoje divne božanske zakone, bez kojih nema reda ni mira u društvu.

Novi barbari uništavaju umjetnost

Komunisti su u Malagi (Španja) zapalili prigodom promjene režima, više crkava, i tako uništili mnoge dragocjene umjetnine i najbolja djela ki para Petra de Mena. Među ovima bio je Raspelo neprocjenive vrijednosti.

To Raspelo bilo je tako glasovito, da su nešto prije uništenja, došla dva Američana k vlč. župniku Reina da bi im prodao tu umjetnost. Ali župnik im odmah reče da je badava trošiti

božja i kojoj je Krist ostavio vječno sidro spasa u divnom misteriju svete večere. Da Euharistija nije misterium nebi imala onog divnog učinka.

Nije li ovaj naš život najveći misterij? Stoga štiti razume ljudski, jer Ti si mnogo prevario i u ponore sunovratio. Radujmo se dakle darovima Euharistijske milosti, jer nam u njoj, dolazi liječnik nad liječnicima u pohode, da nam poljepša nutrašnost, i da nam uresi duh, te da nam time donese harmoniju tijela i duše. I baš u toj harmoniji i božjem miru cvate naše zdravlje, i polijepšavaju se naše misli, pa radosnim srcem gledamo zvijezdani svod nebeski, i radujemo se životu, koga je Bog tako divno stvorio onima, koji slijede njegove puteve

riječi. Oni su ipak dalje pokušali da bi prodao to remek-djelo i nudali su mu 100 000 durov i novi kip. Ali župnik je sve odlučno odbio.

Uz pratnju konsula S. D. Amerike išli su tada k preuzv. biskupu Spinoli, sada Kardinalu, i nudali su mu dva milijuna pesetas. Biskup se veselo na to nasmije i reče im da Sjedinjene

Države nemaju dostatno zlata da bi kupile Menovo Raspelo.

Grad Malaga se dičio ovim umjetnostima svojih lijepih crkava. Na žalost bilo je dostatno samo jedan dan da komunisti, ti barbari XX. vijeka, budu gospodari mjesta, da vatrom stvore od tih umjetnosti ruševine i pepeo.

Iz katoličkog Šibenika

BLAGDAN VEL. GOSPE U VRPOLJCU. Kao svake tako i ove godine proslavljen je blagan Vel. Gospe. Već dan prije na žežin u rano jutro počeo je da hodočasti pobožni narod iz daljnjih mjesta. Poslije podne započelo je ispovijedanje. U večer na 7 30 sati pjevala se je svečana večernja. Na sami blagdan 15. VIII. započele su sv. Mise u 2.30 sata. Iza nje su slijedile tihe sv. Mise do 9.30 sati. U 10 sati započele su lekcije a iza njih svečana pjevana sv. Misa s propovijedu. Sv. Misu i propovijed služio je mnogop. o. Ambroz Vlahov. Na prvim dvijema sv. Misama pripovijedao je mn. o. Jacint Belić. Također preko svake sv. Mise pjevalo se je evanđelje i epistula. Bilo je oko 1000 sv. pričesti. Dok se je do podne izmjenjivao pobožni narod iz okolice zahvaljujući se moćnoj Vrhpoljskoj Djevici, dotle su Šibenčani poslije podne upravo na hiljade dohrlili do hrama Marijina. Skoro do kasne noći dolazio je narod i suzrim okom zahvaljivao se je na udijeljenim milostima i prosió Mariju za daljnji zagovor. Tako u najljepšem raspoloženju i miru prošao je taj lijepi Marijin blagdan.

BLAGODARENJE U BAZILICI. Prilikom 10 obljetnice vladanja Nj. Vel. Kralja Aleksandra, u prisuću svih mjesnih civilnih i crkvenih vlasti i predstavnika društava, je održao preuzv. biskup dr Mileta blagodarenje.

BLAGDAN SV. ROKA U CRKVI SV. JAKOVA. Po drevnom običaju na blagdan sv. Roka ujutro su otpjevane „Lekcije“ u 5 sati, zatim pjevana sv. Misa u 6 sati, kao i u 11 sati. Uveče u 6 sati bio je blagoslov sa sv. Sakramentom.

CRKVA SV. KRIŽA U DOCU. Uzornim i požrtvovnim zauzimanjem vrijednog župnika sv. Križa u Docu, ovih dana bilo je završeno bojadisanje crkve. Lijepa umjetnička slika raspetog Isusa, koji pliva valovima, uz veći broj simboličkih slika ostavlja najljepši, upravo umjetnički utisak na gledaoca. Sve je u skladu, te zaista je ovo sada po svojoj unutrašnjosti jedna od lijepših crkava u Šibeniku, i svakom koji je dođe da pohodi, pružice umjetničku nagradu za učinjeni put. Također je lijepo obojena i kapela sv. Križa. U nedjelju, 16. ov. mj. bio je svečan otvor crkve. Pjevana sv. misa uz sviranje orgulja, uz župnikov govor i Te Deum na koncu sv. Mise a uveče je pošt. o. Fra Bernardin Topić, sa par lijepih prigodnih riječi blagoslovio Put Križa. Zaista će i ova lijepa crkvena svečanost biti na duhovnu obnovu dolačkih župljana, te će je unaprijed i više voljeti i pohađati. Dao dobri sv. Križi!

U BISKUPSKOM ĐAČKOM SJEMENIŠTU vlč. O. Hormann D. I. drži prvi navrat duhovnih vježba od 17. do 22. o. mj. a obavljaju ih dvaeset svećenika naših biskupija.

ljubavi i blaguju Njega, i sjedinju se s njim.

U duhu Božjem je naše zdravlje, jer najuspješnije liječenje je liječenje dušom. Nakon dugih zabluda, došli su učenjaci do tih spoznaja. Za to se eto javlja u našoj znanosti novi duh. Ne osjećate li, braćo draga, da je tu među nami neka snažna, jaka velika sila, ruka božja, koja nas bratstvom spaja? — Odakle dolazi ta sila? — Sa stola Gospodnjega? Mi smo svi jedno, vođeni jednom nježnom rukom ljubavi, prama jednom visokom, visokom cilju.

Higijena je etika tijela, a etika je higijena duše; i svi tjelesni zakoni mogu da se prenesu na dušu, tako da tko hoće tjelesnog i duševnog zdravlja treba da bude etičan i čestit, i kao

takav pričesnik i poklonik hostije, gdje su usredotočene sve duševne snage, sve mudrosti, sve dobrote i sve utjehe putem svetog misterija naše žive vjere.

Tko nije vidio na selu čudesa koja pričest vrši na onim našim malenim i ubogim po skromnim zagorskim kućercima, kano u Galileji, gdje je Krist živio i djelovao, taj nemože da svati čudesa Božje milosti. To su izliječenja koja bježe iz naših racionalističkih razglabanja. Mi liječnici stojimo pred njima nemoćni, jer su fiziologiji i razumu nesvatljivi. Što ostaje dakle liječniku, koji ljubi istinu, već da sa svojim bolesnikom komu nije mogao pomoći, usklikne: „O Bože, primi i mene u zakrilje svoje, vjera u Te ima riječ, jer je moj razum ograničen.“

(Svršice se).